

Een rivier in de woestijn

Een rivier in de woestijn

Adriënne van Holst - Romijn

Vision
Uitgeverij - Groningen

Copyright © 2004: Vision Uitgeverij
Auteur: Adriënné van Holst - Romijn
Omslag ontwerp: Dion de Poel

Eerste druk: augustus 2004

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Postbus 70.077
9704 AB Groningen
Nederland

ISBN 90-75613-29-6
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

Opgedragen aan Wil Engelen

Met dank aan...

Op de eerste plaats wil ik God bedanken, die mij het bijzondere onderwerp van dit boek in gedachten bracht en me de wijsheid en het doorzettingsvermogen gaf, om het te voltooien. Tijdens dit hele proces heb ik zelf veel mogen leren.

Daarnaast wil ik een aantal mensen bedanken, die mij met raad en daad bijgestaan hebben:

Allereerst mijn lieve man. Bedankt Arnoud, voor de liefde en steun, waarmee je me steeds bemoedigd hebt. Ik hou van je!

Ook collega-auteur Wil Engelen heeft veel bijgedragen aan het ontstaan van dit boek. Bedankt Wil, voor het kijkje dat je me in je levensgunde, via je indrukwekkende biografie 'Ik draag geen masker'. En voor het geduld, waarmee je mijn vele vragen beantwoordt hebt.

Dhr. A.W. Faber (klinisch psycholoog Brandwonden Centrum Groningen) wil ik ook bedanken voor zijn vriendelijke medewerking.

En Cocky van der Sijde, die mij namens de Nederlandse Brandwonden Stichting kosteloos zoveel bruikbare informatie toestuurde. Bedankt, Cocky! Het heeft me erg geholpen.

Met veel dankbaarheid denk ik eveneens terug aan Sylvia Leek en Lenny van Koppen, die enorm veel tijd gestoken hebben in het doorlezen van het manuscript en het corrigeren op grammaticaal gebied. Het was echt geweldig, om met jullie samen te werken!

Gaitske Tuls-de Vries en Wil Engelen: bedankt, dat jullie alles inhoudelijk onder de loep wilden nemen. Jullie deskundigheid en ervaring zijn verrijkend geweest voor de vorming van dit boek.

En dat geldt voor alle bovenstaande personen. Zonder jullie was 'Een rivier in de woestijn' nooit geweest wat het nu is. Hartelijk dank daarvoor!

HOOFDSTUK EEN

‘Hoor je me eigenlijk wel?’

Lilian Mudde zit op een zonovergoten terrasje en kijkt gebelgd naar de man naast haar. Zijn gezicht is half van haar afgewend en zijn ogen volgen een jonge blonde vrouw, die heupwiegend voorbijloopt. Ze geeft hem een por. ‘Patrick, ik praat tegen je!’

Wazig kijkt hij haar aan, maar dan verscherpt zijn blik. Hij lacht allervriendelijkst. ‘Zei je wat, pop?’

‘Al drie keer! Maar jij hebt het blijkbaar te druk met iets anders. Heb je aan mij alleen niet voldoende?’

‘Kom op Lil,’ soebat hij, terwijl hij haar hand pakt. ‘Verpest het nou niet. Je weet, dat je voor mij de enige bent. Ik ga me vandaag zelfs met je verloven! Dat zegt toch alles?’

Ze steekt haar neus een tikkeltje omhoog. ‘Voldoende reden dus, om je ogen voor de verandering een keer in je zak te houden.’

‘Er is niemand die aan jou kan tippen, duifje. Dat weet je drommels goed.’

‘Ook die blondine van daarnet niet?’ Het klinkt spottend.

‘Niet zo gauw jaloers, hoor. Waar is die mooie glimlach van je gebleven? En de sterretjes in je ogen?’ Om zijn mond ligt een ondeugende trek. ‘Nou? Waar zijn ze? Ik wacht...’

Hier kan ze niet tegenop. Tegen wil en dank moet ze grinniken.

‘Kijk, kijk, daar gebeurt het, de zon breekt door! Zo ken ik je weer.’ Hij begint haar meteen te zoenen.

Ze duwt hem resoluut van zich af en kijkt schichtig om zich heen.

‘Niet hier, joh. Wat zullen al die mensen wel denken?’

‘Wat kan jou dat schelen!’

Hij doet opnieuw een poging, maar ze is hem te vlug af en gaat snel staan. ‘Zullen we afrekenen?’

Hij zucht spijtig. ‘Vooruit dan, maar je houdt nog wat van me tegoed...’ Zijn gezicht laat niets te raden over.

Giechelend loopt ze bij hem vandaan.

Het is hartje zomer en het is smoorheet. In de anders zo drukke winkelstraten is het opmerkelijk rustig. Het is nu te warm, om langs de etalages te slenteren. Maar de terrasjes, die overal in de stad te vinden zijn, zitten overvol. Ook de ijscoman heeft een topdag. De mensen staan in rijen voor zijn karretje te wachten. Hij doet goede zaken vandaag.

Er is overigens nog een plek, waar het in deze hitte goed uit te houden is: bij de grote fontein, vlakbij het park. Dat is beslist één van de mooiste plaatsen, die de stad rijk is.

In een wijde cirkel om het klaterende water heen, staan eeuwenoude bomen. Onder hun dichte kruinen heeft de zon geen schijn van kans. Het is er lekker koel en er zijn verschillende bankjes te vinden, waar in alle rust genoten kan worden van het spel van glinsterende waterdruppels.

Ook Patrick en Lilian hebben er een plekje gevonden. De laatste kijkt verwachtingsvol naar haar vriend, die een klein, met rood fluweel bekleed, doosje tevoorschijn haalt. Haar gezicht is één en al lach, als het dekseltje open gaat en ze twee gouden ringen ziet fonkelen. Dit moment betekent veel voor haar. Ze krijgt er gewoon een brok van in haar keel.

‘Lieve Lil,’ begint Patrick plechtig, terwijl hij met zijn ene hand over haar kastanjebruine krullen streelt. ‘Je bent absoluut de mooiste vrouw die ik ken. Je bent in één woord... perfect!’

Hij beweegt zijn hoofd iets naar achteren en bekijkt vol trots haar slanke gestalte en haar opvallend knappe uiterlijk.

‘Ik ben stapelgek op je,’ zegt hij innig en voegt meteen de daad bij het woord door haar hardhandig tegen zich aan te drukken. ‘Je bent een lot uit de loterij.’

Even gaat ze in zijn onstuimige omhelzing mee, maar dan maakt ze zich los uit zijn armen en kijkt verlangend naar de ringen. Daar liggen ze, het onomstotelijke bewijs van hun relatie. En de belofte, dat ze samen over een niet al te lange tijd, eindelijk in het huwelijksbootje zullen stappen. Bij de gedachte daaraan krijgt ze vlinders in haar buik. Ze heeft er bij Patrick behoorlijk lang op aan moeten dringen, voordat hij een stap in die richting zette. Hij wilde zich niet te gauw binden, zei hij altijd. En nu is het toch zover.

Met glanzende ogen ziet ze dat hij één van de sieraden uit het doosje neemt. Hij schuift het voorzichtig om haar vinger. Er schitteren dia-

mantjes in het zonlicht. Weer moet ze even iets wegslikken.

‘Wat is hij prachtig, hè?’ fluistert ze. ‘We hadden geen mooiere uit kunnen kiezen.’

Hij kust haar in de hals. ‘Ik hou van mooi, pop. En daar ben jij het bewijs van.’

‘Je maakt me verlegen...’

‘Dat zal dan voor het eerst zijn.’

‘Toch is het zo.’

Dan is het haar beurt en ze pakt zijn hand. Voordat ze hem de ring geeft, kijkt ze hem diep in de ogen. ‘Dit is voor altijd, hè?’

‘Wis en waarachtig!’

‘Best officieel eigenlijk...’

‘Je kunt nog terug.’

‘Echt niet! Ik kan geen seconde zonder je.’

‘Dat hoor ik graag, duifje. Kom hier, je had nog wat van me tegoed...’
Ditmaal laat ze hem begaan.

Het wordt avond. Lilian staat voor de wandspiegel op haar slaapkamer en bekijkt zichzelf met een tevreden trekje om haar mond. Perfect, die make-up.

‘Je bent fotogeniek, Lil,’ fluistert ze triomfantelijk. ‘Al zeg ik het zelf...’

Vooral die nieuwe mascara staat haar buitengewoon goed. Nu komen haar bruine ogen nog beter uit de verf dan anders. Haar lange krulhaar heeft ze losjes opgestoken. Patrick is helemaal wild van dit kapsel, weet ze. ‘Verdraaid vrouwelijk,’ vindt hij dat.

Straks begint haar verlovingsfeest en ze moet er aantrekkelijk voor hem uitzien. Nee, meer nog, ze wil stralen in haar nieuwe outfit! Haar blik glijdt meteen wat lager. Uit de kunst, dat jurkje... Het weinig verhullende kledingstuk laat haar figuur uitstekend tot zijn recht komen. Patrick houdt van mooi, dus hij zal het krijgen ook!

Hoe lang kent ze hem eigenlijk al? Ze mijmert. Het moet ongeveer twee jaar geleden zijn, dat ze hem voor het eerst tegen het lijf liep. Ja, ze was zeventien. Het gebeurde tijdens een jongerenreis. Hij stal voortdurend de show met zijn leuke opmerkingen en zijn humor. Suzanne zag hem toen ook wel zitten. Ze herinnert zich de eindeloze kibbelpartijen met haar iets jongere zusje nog maar al te goed.

En hij koos voor haar! Eigenlijk had ze het van te voren al geweten.

Suus is een geweldige meid, maar net niet zo knap als zij en dat zegt alles. Gelukkig was die er snel overheen. Ze kwam al vrij kort daarna met een ander vriendje op de proppen.

Toch zullen ze als zussen nooit echt close worden, maar dat staat los van dit alles. Ze liggen elkaar gewoon niet zo.

Met haar jongste zusje Thirza kan ze het stukken beter vinden, al is er de laatste tijd geen land met haar te bezeilen. Het zal wel door de leeftijd komen. Pubertijd... ach, 't waait vanzelf weer over.

Net als ze haar oorhangers in wil doen, gaat haar kamerdeur open. Suzanne kijkt om een hoekje.

'Kun je niet kloppen?' vraagt Lilian op een geïrriteerd toontje.

Haar zusje neemt niet eens de moeite om antwoord te geven. Ze staart alleen maar, met grote, verbaasde ogen.

'Je werkt op m'n zenuwen. Heb ik iets van je aan?'

'Nee, niet bepaald! Je durft wel, zeg...'

'Ik maak zelf uit wat ik aantrek!'

'Je weet, dat pa en ma hier niet blij mee zijn.'

'Dat is hun probleem. Dan kijken ze maar een andere kant op. En trouwens, waar bemoei jij je mee? Het is toch niet jouw zorg?'

'Weet je wat? Je kijkt maar wat je doet,' zegt Suzanne onverschillig. De deur valt met een harde klap achter haar dicht.

Lilian is meteen uit haar hum. Bah, woonde ze maar op zichzelf, dan was ze van dit gezeur af. Drie jaar geleden vond ze het nog formidabel, dat ze niet naar de andere kant van het land hoefde voor haar opleiding. De Pedagogische Academie staat op loopafstand van haar huis. Maar nu is ze het behoorlijk zat om bij haar ouders te wonen. Ze vergeten, dat ze geen kind meer is. Het is toch bespottelijk, dat je als bijna twintig jarige nog naar de pijpen van je vader en moeder moet dansen? Dat is niet meer van deze tijd! O, het zijn schatten hoor, maar tegelijkertijd zo hopeloos ouderwets. Wat is er nou bijvoorbeeld mis met dit jurkje? Je moet toch een beetje met de mode meegaan? En verlossen doe je ook niet iedere dag.

Waren ze maar niet zo super gelovig. Ze dwepen te pas en te onpas met die Bijbel. Zo overdreven. Alles wat met God te maken heeft, is heilig voor hen. Voor haar hoeft dat allemaal niet zo. Je leven laten bepalen door een boek van duizenden jaren oud, dat gaat haar toch een beetje te ver. Nee hoor, ze heeft God niet nodig. Nu niet en nooit niet. Ze zoekt het zelf wel uit.

Met een schuin oog kijkt ze naar de klok en schrikt dan. Is het al zo laat? Dat wordt opschieten geblazen, want er is ook nog iets te doen in de schuur, waar het feest gevierd zal worden. Het heeft haar een week gekost om dat kolossale rommelhok van haar vader om te toveren tot een echte feestzaal.

Nog geen tien minuten later daalt ze met een zekere gratie de trap af. Ze voelt zich zelfverzekerder dan ooit. De verschrikte ogen van haar moeder negeert ze. Ook het gefluister van haar zusjes. Ze heeft niets met hen te schaffen.

Als Patrick haar in het oog krijgt, valt zijn mond open van verbazing. In een paar grote stappen is hij bij haar. 'Lil, wat ben je mooi...'
O, wat geniet ze hiervan! Dit wil ze horen, hier krijgt ze nooit genoeg van...

'Dank je,' zegt ze uiterlijk kalm.

'Kind, dit kan toch niet?' protesteert mam zacht. 'Zo bloot...'

'Kom op, moedertje,' lacht Patrick. 'Schoonheid hoeft je niet te verbloemen!'

'Dat snap ik, ja...' zegt Suzanne een tikkeltje cynisch.

Thirza grinnikt. En pa Mudde zwijgt in alle talen.

'Wij gaan alvast naar de schuur,' doet Lilian luchtig.

Geen geruzie nu. Dat kan ze echt niet gebruiken. Het is haar dag en haar feest, punt uit!

Als de gasten arriveren, is Lilian het akkefietje alweer vergeten. Ze heeft bosjes op haar wangen van opwinding en lacht glunderend. De complimentjes over haar uiterlijk zijn niet van de lucht en er stromen allerlei cadeaus en leuke attenties binnen.

Haar beste vriendinnen, alias klasgenoten, zijn ook van de partij. Ze vliegen haar om beurten om de hals en zijn vol lof over haar jurkje.

'Bij jou staat ook alles,' constateert Marlies Vossenbergh. 'Ik zou er niet uitzien in zo'n ding!'

Petra Verbuur begint te giechelen. 'Ik zie het al voor me...'

'Moet jij nodig zeggen, Peet,' zegt Jessica Smulders ietwat kritisch. 'Jij zou op z'n minst twee maten groter nodig hebben.'

'Nou, zo kan 'ie wel weer,' vindt Lilian. 'Zoek een gezellig plekje uit, meiden. Straks kom ik bij jullie zitten.'

Ineens ziet ze een jonge vrouw binnen komen, die een rolstoel voor zich uit duwt. Er zit een man in.

Ze stoot Patrick aan. 'Wie zijn dat?'

'O, Annelies en Jos. Zij is een collega'tje van me.'

'Wat heeft die kerel?'

'Verlamd.'

Haar nieuwsgierigheid is meteen gewekt, maar ze kan niet verder vragen, want het tweetal is inmiddels vlakbij hen. De vrouw wenst hen spontaan allerlei goeds toe en begint meteen een kletspraatje tegen Patrick.

Lilian kijkt angstvallig naar de man. Zal ze hem een hand geven of niet? Misschien is hij ook niet goed bij zijn verstand.

Ze blijkt ernaast te zitten. Hij kan zelfs praten en feliciteert hen hartelijk.

'Wat zijn ze van elkaar?' wil ze daarna weten.

'Man en vrouw.'

'Wat? Dat meen je niet...'

'Toch wel.'

Als Lilian even later bij haar vriendinnen aangeschoven is, kan ze het niet laten om hen gedempt in te lichten over het merkwaardige stel. 'Het zal wel na hun huwelijk gebeurd zijn,' vermoedt Jessica. 'Voor zo'n man kies je toch niet?'

Marlies kijkt medelijdend naar de vrouw. 'Balen voor haar, zeg...'

'Feitelijk heb je niets aan zo'n vent,' vindt Lilian.

Petra trekt een bedenkelijk gezicht. 'Nou, niets vind ik een groot woord. Hij kan in ieder geval nog praten, dus... ook liefde geven.'

'Liefde?' Lilian buigt zich wat voorover. 'Ik zal jullie eens iets vertellen. Ik heb een oom, die MS heeft. Mijn tante moet hem overal mee helpen. En wat denk je? In plaats van dat hij dankbaar is, zit hij voortdurend tegen haar te katten. Dat is toch niet normaal?'

Patrick schuift ook bij. 'Waar hebben de dames het over?'

Jessica licht hem graag in. 'Die vrouw is toch jouw collega'tje?'

'Klopt. Aardige meid.'

Lilian kijkt naar de man. 'Wat is er met hem gebeurd?'

'Hij heeft op z'n twintigste een auto-ongeluk gehad.'

'Zo vlak na z'n huwelijk al?'

'Ruim vóór zijn huwelijk, zul je bedoelen.'

Het blijft even stil.

Marlies schudt ongelovig met haar hoofd. 'Je gaat me nu toch niet

vertellen, dat zij bewust voor hem gekozen heeft, hè?’

‘Zeker weten van wel. Ik heb nog geprobeerd het uit haar hoofd te praten, maar ze wilde niet luisteren.’

Lilian ziet hem in gedachten tijdens zijn werk al flirten met die meid en kijkt argwanend naar haar verloofde. ‘Waarom moest jij je daar zo nodig mee bemoeien?’

‘Omdat er toch wel een steekje aan je los is, als je met zo iemand in zee gaat. Die kerel had zelf ook zijn verstand moeten gebruiken. Zoiets doe je een vrouw gewoon niet aan.’

‘Nou, ze was er toch zeker zelf bij?’

‘Ongetwijfeld, maar toch is er iets niet in de haak. Misschien heeft hij wel op haar gevoel ingespeeld of het zielige slachtoffer uit lopen hangen. Welke vrouw zegt er dan nog nee?’

‘Ik zou er niet intrappen!’ antwoordt ze fel.

‘Arme jij,’ zegt Marlies op een quasi medelijdend toontje tegen Patrick. ‘Stel dat je een keer een been breekt. Dan heb jij het niet best.’

‘Dan kennen jullie Lil nog niet,’ grinnikt hij. ‘Voor mij doet ze alles!’

‘Daar zou ik maar niet teveel op rekenen,’ zegt die kattig.

Patrick tilt haar pardoes van haar stoel. ‘Durf dat nog eens te zeggen?’

Ze geeft een gil. ‘Zet me neer!’

‘Eerst een antwoord.’

‘Toe, Patrick... je kietelt me!’ Ze begint te schaterlachen, of ze nu wil of niet.

‘Nee, eerst...’

‘Ja, ja, ik doe alles voor je! Als je me maar neerzet...’

Er wordt luid geapplaudiseerd om hen heen.

‘Bravo!’ wordt er geroepen.

‘Zo hoort het.’

‘Kijk, dat is nog eens echte liefde!’

De man in de rolstoel klapt enthousiast mee.

‘Kennen jullie trouwens die mop over die gehandicapte in de trein?’ giechelt Lilian, als ze weer veilig en wel op haar stoel zit.

‘Nee... vertel op,’ klinkt het in koor.

‘Oké, hou je vast. Een man zit...’

Ze wordt onderbroken door de stem van haar moeder, die om stilte vraagt. Geprikkeld stopt ze met praten en draait zich om. Waar is dat nu weer voor nodig?

'Lieve Patrick en Lilian,' begint mam officieel.

'O nee, die gaat een preek houden,' schiet het door Lilian heen. 'Als ze maar niet over God begint...'

'Willen jullie even naar voren komen?'

Ze gaan, Lilian met forse tegenzin.

'Kinderen, jullie hebben vandaag een hele belangrijke stap gezet. Pa en ik zijn daar erg blij mee en we wensen jullie alle goeds toe voor de toekomst. Maar vooral de zegen en de leiding van God. Hij wil jullie Gids zijn.'

Het gezicht van Lilian betreft op slag. Daar heb je het geduvel... Schichtig kijkt ze om zich heen.

'Ik wil graag een lied voor jullie zingen, dat daar alles mee te maken heeft,' gaat haar moeder onverstoord verder.

'Vreselijk,' mompelt ze tegen Patrick. 'Hoe haalt ze 't in haar hoofd...'
Het volgende moment zet mam met onvaste stem in. 'God wijst je een weg, als je zelf geen uitkomst ziet...'

Lilian verschiet van kleur. Wel ja, de zwartgalligheid ten top... Had ze geen andere uit kunnen kiezen? Sjonge jonge zeg... En het klinkt nog vals ook. Wat zullen haar vrienden en kennissen hiervan denken? Ze durft hun kant niet op te kijken en staart strak naar de grond. Bah, dat godsdienstige gedoe...

'Hij geeft elke dag nieuwe liefde, nieuwe kracht. Als jij je hand in Zijn hand legt, wijst Hij jou de weg...'

Wat een gênante vertoning... Verschrikkelijk! Ze schaamt zich grenzeloos...

Als de laatste regel eindelijk gezongen is, knikt ze haar moeder gemaakt lachend toe, terwijl ze tegen Patrick sist: 'Dit flikt ze me niet nog eens...'